

Čís. 4403.

Podle své povahy hledí otázky dodatkové (§ 319 tr. ř.) a otázky náhradní (§ 320 tr. ř.) ke skutku, který je obžalobou stíhán a byl proto učiněn předmětem otázky hlavní, takže se mohou státí předmětem dodatkové otázky stavy a skutečnosti, jež má § 319 tr. ř. na zřeteli, jen tehdy, bylo-li tvrzeno, že stavem tím nebo skutečností tou je vyloučena nebo třeba zanikla trestnost právě skutku hlavní otázkou dotčeného, a předmětem náhradní otázky mohou býti skutečnosti rázu naznačeného v § 320 tr. ř. jen, byly-li skutečnosti ty tvrzeny jako složky (doplňky nebo změny složek) právě skutku označeného hlavní otázkou.

Nakolik nejde o zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., nebyly-li dány ke hlavní otázce na zločin zabití dodatková otázka na sebeobranu podle § 2 g) tr. zák., po případě další otázka (eventuální) na vykročení z mezí nutné obrany podle § 335 tr. zák.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1932, Zm I 194/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského trestního jako porotního soudu v Praze ze dne 4. února 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zabití podle § 140 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska čís. 6 § 344 tr. ř. vytýká stížnost — poukazujíc i k ustanovení § 319 a § 320 tr. ř., že neprávem nebyly, ač to žádala obhajoba stěžovatelova, dány porotcům otázka eventuální, správně dodatková na nutnou obranu podle § 2 písm. g) tr. zák., po případě další otázka (eventuální) na vykročení z mezí nutné obrany podle § 335 tr. zák. Tato námitka neobstojí. Podle své povahy hledí otázky dodatková (§ 319 tr. ř.) a otázky náhradní (§ 320 tr. ř.) ke skutku, který je obžalobou stíhán a byl proto učiněn předmětem otázky hlavní, takže se mohou státí předmětem dodatkové otázky stavy a skutečnosti, jež má § 319 tr. ř. na zřeteli, jen tehdy, bylo-li tvrzeno, že stavem tím nebo skutečností tou je vyloučena nebo třeba zanikla trestnost právě skutku hlavní otázkou dotčeného, a předmětem náhradní otázky mohou býti skutečnosti rázu naznačeného v § 320 tr. ř. jen, byly-li skutečnosti ty tvrzeny jako složky (doplňky nebo změny složek) právě skutku označeného hlavní otázkou. Proto mohla v souzené trestní věci obhajoba stěžovatelova, že se v době a na místě, kdy a kde se udál podle obžaloby a hlavní otázky skutek tam uvedený, usmrcení Š-a stěžovatelem (bodnou ranou, vedenou stěžovatelem nožem do břicha Š-ova), bránil Š-ovi, který ho nožem napadl, dáti příčinu k dodatkové otázce podle § 2 písm. g) tr. zák. a k náhradní otázce podle § 335 tr. zák. jen tehdy, kdyby bylo zároveň tvrzeno, že nutná obrana proti bezprávnému útoku byla v souvislosti se skutkem, tvořícím předmět hlavní otázky, že stěžovatel za účelem odvrácení protiprávního útoku Š-ova bodl ho nožem do břicha a způsobil tím jeho smrt. To však nebylo tvrzeno ani obhajobou stěžovatele, který naopak, popíraje, že bodl Š-a, tvrdil, že vůbec nůž nevytáhl a že se

Š. musel bodnouti sám svým nožem, ani (stížností dále zdůrazňovanými) výpověďmi svědků, kteří vůbec nesvědčili o tom, jakým způsobem a čím nožem došlo k poranění Š-ovu. Tvzení obrany bez použití nože — na co se obhajoba omezila — uplatňovalo jiné jednání než jednání hlavní otázkou označené, neuplatňovalo však ani beztrestnost ani jinou právní kvalifikaci skutku, který byl předmětem hlavní otázky a k němuž by byly musely hleděti i případné otázky dodatková a náhradní. Nebylo tu tvzení, které by bylo zavazovalo podle §§ 319, 320 tr. ř. soud k otázkám, jejichž pomnutí stížnost vytýká, a nenastala tudíž pomnutí otázek těch zmatečnost podle čís. 6 § 344 tr. ř.

Čís. 4404.

Nekalá soutěž.

S hlediska § 29 zák. o nek. s. musí pachatel, zneužívaje individualisujících zařízení podniku (přímým použitím nebo nepodobením) zamýšleti záměnu jednoho podniku s druhým podnikem soutěžitelským, a jeho jednání musí býti způsobilé tuto záměnu přivoditi.

Nespadá sem, nýbrž po případě pod ustanovení §§ 25 nebo 27 zák. o nek. s., tvrdil-li kdo, nabízejí zákazníkům opravu výrobků jiné firmy proti pravdě, že tato firma zanikla a že jeho firma ji převzala.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1932, Zm I 857/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 21. května 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 29 zák. o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Předmětem ochrany §§ 11, 29 zák. o nekalé soutěži je jméno, firma a zvláštní označení podniku, nebo příznačná zvláštní zevnější zařízení podniku neb závodu, kterých již po právu užívá jeden soutěžitel, před záměnou ve styku zákaznickém. Pachatel musí tím, že zneužije oněch individualisujících zařízení buď jich přímým použitím nebo napodobením zamýšleti záměnu jednoho podniku s druhým podnikem soutěžitelským, a jeho jednání musí býti způsobilé tuto záměnu přivoditi. V souzeném případě podle zjištění nalézacího soudu obžalovaný sděloval zákazníkům, nabízejí, by jemu pokud se týče firmě K., kterou zastupoval, byly svěřeny opravy odstředivek, zhotovených firmou A. S., že firma A. S. zanikla a že jeho společnost firmu tu převzala; tím prý obmyslel a přivodil záměnu firmy jím zastoupené s firmou A. S. Uplatňujíc zmateční důvody podle § 281 čís. 9 a) a 10 tr. ř. vytýká stížnost, že podle zjištění těch logicky je vyloučeno zneužití fy. A. S., o níž obžalovaný tvrdil, že neexistuje, a že by podle zjištění těch mohlo jednání obžalovaného býti nejvýše přestupkem nekalé reklamy podle § 25 zák. o nekalé soutěži. Stížnost je v právu. Tím, že stěžovatel učinil údaje, o nichž